

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: K. A.**, zast. JUDr. Petrem Šurkou, advokátem se sídlem Kvestorská 5, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2014, č.j. OAM-10/ZA-ZA06-ZA04-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení.

V žalobě a jejím doplnění namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti (namítá porušení ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Odkázal na obsah správního spisu a učiněné výpovědi. Správní orgán zkrátil jeho práva, když mu nepřiznal právo na udělení azylu, a to z humanitárních důvodů dle § 14 a § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že je zodpovědným manželem paní E. K., rovněž žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, která se nachází v nepříznivém zdravotním stavu. Ten by se mohl radikálně zhoršit v případě jejího nuceného odstěhování buď do země, kterým je státním příslušníkem nebo do země, kde měla poslední trvalý pobyt. V takovém případě by

mohla být i ohrožena na životě. Manželka je na něm plně závislá a nemůže se bez jeho pomoci sama o sebe postarat. Žalovaný správní orgán by měl proto posoudit, zda má jeho manželka právo na azyl v ČR a poté rozhodnout, zda žalobce má právo na udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti trvá. Uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) cit. zákona. Najevo nevyšla žádná konkrétní skutečnost (a ani podaná žaloba takový relevantní argument neobsahuje), z níž by vyplynulo, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován pro některý z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to, že povinnost tvrzení vážně výlučně na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS č. j. 3 Azs 40/2012-38 ze dne 31.10.2012), má žalovaný za prokázané, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran své povinnosti tvrzení. K aplikaci ustanovení § 13 cit. zákona nebyl dán žádný důvod, stejně tak nevyšel najevo žádný zvláštního zřetele hodný důvod ve smyslu ustanovení § 14 cit. zákona, což správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil. Správní orgán se pečlivě zabýval možnou hrozící vážnou újmou v případě návratu žalobce do země, k níž byl v souladu se zákonem posuzován (tj. k Ruské federaci). Žalovaný shromáždil aktuální, věrohodné a použitelné informace o jeho vlasti a existenci hrozící vážné újmy neshledal. Uvedl, že podaná žaloba a její doplnění obsahují jediný argument, a to odkaz na zdravotní stav manželky žalobce, z něhož dovozuje naplnění důvodů udělení azylu dle § 14, § 12 zákona o azylu. Je zřejmé, že zdravotní stav nemá nic společného s taxativně vymezenými důvody udělení azylu dle § 12 a právní zástupce žalobce se mylí, pokud humanitární důvody podřazuje pod § 12. Azyl z humanitárního důvodu může být udělen toliko dle § 14 zákona o azylu. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu (rozsudek NSS č. j. 8 Azs 10/2012 ze dne 30.3.2012). Rozhodnutí o humanitárním azylu pak soud přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, nezkoumá tedy, zda zde humanitární důvody byly či nikoli (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003). Správní orgán na str. 7 svého rozhodnutí popsal, z jakých důvodů neshledal existenci zvláštního zřetele hodného důvodu pro aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu. Navíc sám žalobce, který nyní v podané žalobě činí ze zdravotního stavu manželky jediný argument pro udělení mezinárodní ochrany, tak v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany nečinil, což znevěrohodňuje jeho tvrzení. Žalovaný poukázal na to, že při pohovoru dne 17.1.2011 sám žalobce konstatoval zlepšení zdravotního stavu své ženy. Manželce žalobce nebyl udělen azyl, a to ani humanitární, nelze tedy hovořit o tom, že by žalobci svědčil její případ. Právním zástupcem žalobce uváděné ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se netýká rodinných příslušníků azylanta, ale zákonem vymezeného okruhu rodinných příslušníků osoby, požívající doplňkové ochrany, což ale není případ žalobce. Žalovaný pokládá odůvodnění svého rozhodnutí za řádné, bezvadné a přezkoumatelné. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 10.1.2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má ruskou národnost, v době narození byl státním příslušníkem tehdejšího Sovětského svazu, nyní je osobou bez státní příslušnosti. Není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Je ženatý, jeho manželka rovněž v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany, jejich tři dcery žijí v Německu. Vlast opustil v roce 1988. Uvedl, že byl vojákem z povolání a od roku 1988 sloužil na území tehdejší Německé demokratické republiky. V Německu z armády zběhl, a proto se nemohl vrátit do Ruska. V Německu žil do prosince roku 2010. Uvedl, že od dubna 2008 do února 2010 krátkodobě navštěvoval ČR z důvodu léčby své ženy. Naposledy do ČR přicestoval 23.12.2010. K důvodům žádosti uvedl, že nemá jiné východisko. Z Německa byl vyhozen, do Ruska se vrátit nemůže, nemá žádné doklady a nemůže si nijak legalizovat svůj pobyt. Jeho manželka je nemocná. O mezinárodní ochranu poprvé požádal v roce 1991 v Německu, sám však řízení zastavil. Dále sdělil, že v roce 2010 vůči němu bylo v Německu vedeno trestní stíhání kvůli nelegálnímu převozu peněz, byl odsouzen k 10 měsícům trestu odnětí svobody. V případě návratu do vlasti se obává maximálního trestu za zběhnutí, hrozí mu doživotí. Vzhledem k tomu, že sloužil u rozvědky, mohl by beze stopy zmizet. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Se žalobcem byly v průběhu správního řízení provedeny pohovory dne 10.1.2011, 17.1.2011, 11.4.2011, 3.7.2012 a 6.11.2013. V jejich průběhu uvedl, že do roku 1988 sloužil v tehdejší sovětské armádě na Sachalinu, poté do roku 1991 sloužil v sovětské armádě na území Německa, v roce 1991 dezertoval. Při pohovoru dne 3.7.2012 ozřejmil, že sloužil u radiorozvědky, posádky v Německu se rušily a měly se vracet do Ruska. Žalobce byl k odjezdu připraven, po návratu domů mu žena řekla, že jeho kolegu odvedli lidé z KGB, nechtěla se do Ruska vrátit, bála se. Uvedl, že v té době začal mít problémy s KGB, chodili k nim a vyhrožovali (problémy s KGB měl již na Sachalinu). Proto se rozhodl armádu opustit, jednalo se o momentální rozhodnutí. Věděl, že v případě dezerce se nebude moci do Ruska vrátit, jinak by mu hrozil trest smrti, dnes doživotní vězení. Poté co zběhl z armády, byl odsouzen vojenským soudem v Moskvě, neví kdy, dozvěděl se to od bratra v roce 1993. Sám uvedený rozsudek nemá, pokusí se ho od bratra získat. V předmětném rozsudku je uvedeno, že je pro vlastizradu odsouzen k trestu smrti, pozdější amnestie se na něho nevztahovala, protože sloužil u vojsk GRU. Ke svému pobytu v Německu uvedl, že nejdříve žádal o politický azyl, po sdělení advokáta, že může v Německu získat trvalý pobyt, vzal svou žádost o azyl zpět. Povolení k pobytu získal v roce 1993, naposledy

si ho prodlužoval v roce 2008 na jeden rok. Staral se o léčbu manželky a nestihl včas doklady k pobytu prodloužit. V Německu žil do konce roku 2010, od února 2010 do prosince 2010 tam strávil ve vězení. Nyní má v Německu zakázaný pobyt. Doplnil, že když se jejich dcery stěhovaly z původního bytu, jeho i manželku odhlásily. Protože neměli místo trvalého pobytu, dostali z Německa vyhoštění. S dcerami byl naposledy v kontaktu v únoru 2010, odmítly se o něho a manželku postarat, důvod nezná. Dcery studují, mají v Německu trvalý pobyt, neví, zda mají německé občanství. Ke své státní příslušnosti vysvětlil, že se narodil na území bývalého Sovětského svazu. Nyní je osobou bez státní příslušnosti, nikdy neměl ruské doklady, stejně jako jeho manželka. Oba jsou Rusové, ale ruské občanství nemají. Po rozpadu Sovětského svazu ruské občanství nezískal, protože se ve stanovené době nedostavil k registraci na ruské velvyslanectví. K dotazu žalovaného, zda by mohl získat ruské občanství, uvedl, že by to byl problém. V roce 2006 mu na ruském konzulátu, poté co jim sdělil, že je vojenský zběh, doporučili, aby si o ruské občanství nežádal. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že nemá kam jít. Azyl v ČR nepotřebuje, ale potřebuje nějaké legální doklady, aby si mohl požádat o vízum. K vyřízení dokladů by musel jet do Ruska. Dále vysvětlil, že s manželkou jezdili do ČR kvůli její léčbě vždy maximálně na týden (Karlovy Vary, Praha, Slaně). Jezdili i do Maďarska, Chorvatska a na Slovensko. K jejímu zdravotnímu stavu uvedl, že strávila asi rok v nemocnici, poté rehabilitovala, nyní se její zdravotní stav výrazně zlepšil. Při posledním pohovoru dne 6.11.2013 žalobce uvedl, že bratr se snažil získat uvedený rozsudek o jeho odsouzení za dezerci, ale nemá ho (dříve mu ho zaslal do Německa k jeho azylové žádosti), nemůže ho proto správním orgánu předložit. Žalobce výslovně uvedl, že rozsudek o svém odsouzení četl, byl odsouzen za dezerci a porušení služebního tajemství na doživotí. Dále uvedl, že důvodem jeho dezerce nebyla neochota vrátit se do Ruska (i nyní by se tam vrátil, kdy by to šlo), ale činnost, jakou tam vykonával. Zabýval se odposlechy, vyhledával dezertéry a nepohodlné lidi, musel spolupracovat s KGB. Dále zopakoval, že byl občanem Sovětského svazu, ruské dokumenty nemá, nemá ani platné německé doklady k pobytu, není občanem žádného státu.

Žalovaný na straně 1-2 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nepředložil žádné doklady k prokázání své totožnosti a státní příslušnosti, žalovaný proto vycházel z jeho prohlášení ze dne 10.1.2011. Vzhledem k tomu, že se žalobce v průběhu správního řízení označil za osobu bez státní příslušnosti, žalovaný s odkazem na informaci MZV ČR č.j. 126388/2013-LPTP ze dne 6.2.2014 (výklad původního zákona o státním občanství Ruské federace ze dne 28.11.1991 a nového zákona o státním občanství ze dne 31.5.2002) uvedl, že pokud žalobce nezískal ruské občanství automaticky v době rozpadu Sovětského svazu, nový zákon ze dne 31.5.2002 mu umožňuje ruské občanství získat. Žalovaný proto důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu posuzoval ve vztahu k Ruské federaci. Uvedený postup považuje soud za správný.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch – Rusko 2014, z Informace MZV ČR č. j. 126388/2013-LPTP ze dne 6.2.2014, Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2012. Ve správním spise je dále založeno i rozhodnutí Policie

ČR ze dne 23.12.2010, kterým žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok. Žalobci bylo umožněno se s citovanými podklady seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout jejich doplnění. Žalobce uvedl, že se mu ani přes advokáta v Německu nepodařilo žádné dokumenty sehnat. Zopakoval, že nemá ruské občanství, kdyby měl tu možnost, už by byl v Rusku, kde má matku a bratra, jeho manželka tam má rodiče a sourozence.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) citovaného zákona. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl ztrátu zázemí v zemi svého původu, když přes dvacet let žil v Německu, spojenou s obavou z uvěznění za dezerci z bývalé sovětské armády v roce 1991. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že uvedená obava z uvěznění není azylově relevantní (žalobce si musel být vědom následků za dezerci, když sám

v rámci výkonu vojenské služby takové osoby vyhledával, jeho dezerce neměla žádnou souvislost s azylově relevantními důvody, žalobce sám uvedl, že se jednalo o momentální rozhodnutí). Dezerce je trestná i ve vyspělých demokratických zemích a není sama o sobě důvodem pro ochranu formou azylu. Navíc s ohledem na časový odstup s přihlédnutím k promlčení, uvedená obava není nedůvodná. Je nepochybné, že hlavním důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci v ČR, když nedisponuje žádnými doklady. Nezískal ruské doklady, jeho německé doklady k pobytu jsou neplatné, neboť si je včas nestihl prodloužit. Při pohovoru dne 17.1.2011 výslovně uvedl, že azyl v ČR nepotřebuje, ale potřebuje nějaké legální doklady. Soud uvádí, že výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další, když žalobcem uváděné důvody podané žádosti do uvedeného výčtu nespadají. Obava z neexistence zázemí je neslučitelná s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce má v Ruské federaci část své původní rodiny a mohl by využít jejich pomoci při začlenění do tamní společnosti. K možnosti získání ruského občanství podle nového zákona o občanství soud odkazuje na výše uvedené. Pokud jde o snahu žalobce o legalizaci pobytu, soud odkazuje na konstantní judikaturu NSS, např. na rozsudek č. j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004), v němž se uvádí, že azyl je institutem zcela výjimečným který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Stejně tak, jako nepředstavuje univerzální nástroj pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel, přičemž důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána (viz. dřívější rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6A 709/2001 ze dne 30.4.2002). Lze uzavřít, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožnil.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se rovněž opakovaně vyjadřoval NSS. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20. 12. 2005, v němž je uvedeno, že „*Správný orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na*

spravedlivý proces“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný. Žalobce v žalobě nastínil možnost získání azylu za situace, kdyby jeho manželce byl udělen azyl z humanitárních důvodů kvůli jejímu zdravotnímu stavu. K tomu soud uvádí, že ani manželce žalobce (K.A.) nebyla udělena některá z forem mezinárodní ochrany dle § 12 až 14b zákona o azylu (rozhodnutím žalovaného rovněž ze dne 24.4.2014). Její zdravotní stav byl posuzován v rámci jejího přezkumné řízení ve věci mezinárodní ochrany, vedeného před zdejším soudem je pod č.j. 32Az 20/2014. Krajský soud její žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany dnešního dne zamítl. Soud má za to, že žalovaný měl v případě žalobce dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených

v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobce neuvedl žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případný návrat do vlasti. Žalovaný se na straně 9 až 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „nelidské či ponižující zacházení“ odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Zabýval se i vyslovenou obavou žalobce z uvěznění kvůli dezerci v případě návratu do vlasti. V této souvislosti odůvodnil, že žalobce za celou dobu správního řízení neprokázal, že byl za dezerci v Rusku odsouzen a k jakému trestu (různě uváděl trest smrti nebo trest doživotí, jeho výpovědi se lišily i v tom, zda uvedený rozsudek měl někdy v dispozici nebo byl jen prostřednictvím bratra seznámen s jeho obsahem). Žalovaný rovněž s odkazem na informaci MZV ČR č. j. 1263882013-LPTP ze dne 6.2.2014 a v ní uvedený výklad tehdy platného Trestního kodexu (za dezerci bylo možné udělit trest odnětí svobody od 3 do 7 let pro vojáky a od 5 do 7 let pro důstojníky) uvádí, že od roku 1991, kdy žalobce dezertoval uplynulo již více jak 20 let a dle uvedeného kodexu platí osvobození od trestní odpovědnosti, pokud od spáchání dezerce uplynulo 10 let. Za těchto okolností by žalobci z důvodu promlčení neměla hrozit žádná sankce. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého, *...„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Žalobci nesvědčí v žalobě uváděný důvod pro udělení azylu dle § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany (manželce žalobce nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, tedy ani doplňková ochrana). Tato žalobní námitka je rovněž nedůvodná.

Soud uzavírá, že neshledal žalobou namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. února 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně